

Kultuuriministeeriumi taasloomine

Esmaseks ülesandeks oli ette valmistada valitsuse seadus ministeeriumide lahutamiseks ja seejärel kokku panna kultuuriministeeriumi põhimäärus. Tänu tõelisele oma ala profile, jurist Aime Vesmesele saime selle ülesandega kenasti hakkama ja 2. jaanuaril 1996 võisid president Lennart Meri, peaminister Tiit Vähi ja kultuuriminister Jaak Allik rõõmsasti klaase kokku lüüa. Kõlasid toostid iseseisva kultuuriministeeriumi terviseks ning eesti kultuuri hüvanguks. Jaak sai endale portfelli ning 50 ametnikku. Kokku allutas uus seadus kahele ministeeriumile 40 seni iseseisvat ametit või inspektsiooni.

Kantsleriks valis Jaak oma vana hea tuttava Toivo Kuldsepa, kellega tal oli ühiseid mälestusi Tartu ülikooli komsomolikomitee ja VEKSA aegadest. Kahtlemata avaldas ministrile muljet ka Toivo karjäär riigiametites, neist viimasena ministeeriumi kunstide ja kultuuripoliitika osakonna juhatajana. Asekantsleriteks kinnitati Henn Vallimäe, kes kureeris sporti, ning minu kontrolli alla jäi seadusloome ja haldusküsimused.

Poliitik Jaak Allik, kellel taskus Tartu ülikooli diplom ajaloo ja sotsioloogia alal ning keda üldsus teadis rohkem kui teatrikriitikut ja lavastajat, asus nüüd ministrina oma elu ühe suurima lavastuse – „Kultuuriministeeriumi taassünd” kallale.

Jaagu kiituseks olgu kohe öeldud, et ta oli üks väheseid Tiit Vähi koalitsioonivalitsuse ministritest, kes sel kauboikapitalismi ajal suutis tagaplaanile jätta oma isiklikud ambitsioonid ja ärilised huvid. Jaagule sümpatiseeris rohkem poliitilise mängu ilu. Ilmselt on ta selle omaduse, kogu aeg midagi globaalselt korraldada, pärinud oma tuntud vanematelt Hendrik Allikult ja Olga Lauristinilt. Muide, nõukaajal jõudis ka Jaagu ema Olga olla Eesti NSV sotsiaalkindlustuse ja